deks antama. Kül ta hellitas Samuelit, ja mitme hea ja lõbbusa sannaga püdis ta Teik jälle heaks tehha, mis ta olli pahhaste teinud; agga nüüd ei aitnud ennam ühtegi, sest Samuel näggi ja tundis kül, et se üllestunnistamisse ja andeks pallumisse asi waid silma kirjuks olli, mis ühhest sallalikkust ja kawwalast süddamest olli üllesräkitud. Saul pallus kül Samuelit, et ta piddi ni hea ollema ja temma jure jäma, agga teine ei tahtnud mitte jäda, ta piddi ja piddi kunninga juresť ärraminnema; kui ta siis olli minnemas, siis hakkas Saul ta kue ölmast kinni, nenda et se löhki kärrises; Samuel ütles sepärast temma wasto, et nenda kui ta temma kube löhki kärristanud, et sedda möda ka temma kunningriik piddi sama temma suggu käest ärrawoetud ja ühhe teisele antud, kes piddi parrem ollema temmast; Jummala nou piddi kül siis jäma sisema se asja pärrast; sest Ta ep olle mitte Innimene, et ta peaks kahhetsema sedda nou, mis ta wõtnud innimessega tehha, kui ta ükskord näinud kuida teistkorda se luggu parremaks ei sage, et Ta piddi teist nou wõtma, sest ta näggi siin, et sedda parrandamisse asja ep olnud lota.

Nende kunninga allandlikkude palwette pärrast läks Samuel oñeti Sauliga senna, kuhho temma läks; kui ta nüüd senna sanud, ütles temma kunninga wasto, et ta piddi lasťma sedda Amaleki kunningast Agagi ta ette tua, sesamma tulli siis ni röömsaste Samueli jure, kiete kui ei olleks temmal karta ühtegi, et ta kül teädis, et temmale nüüd piddi ots peäle tullema, ta ütles waid: Tõeste, surma kibbedus on minnust ärralahkunud. Kui ta siis sai Samueli ette,

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1746, lk. 21